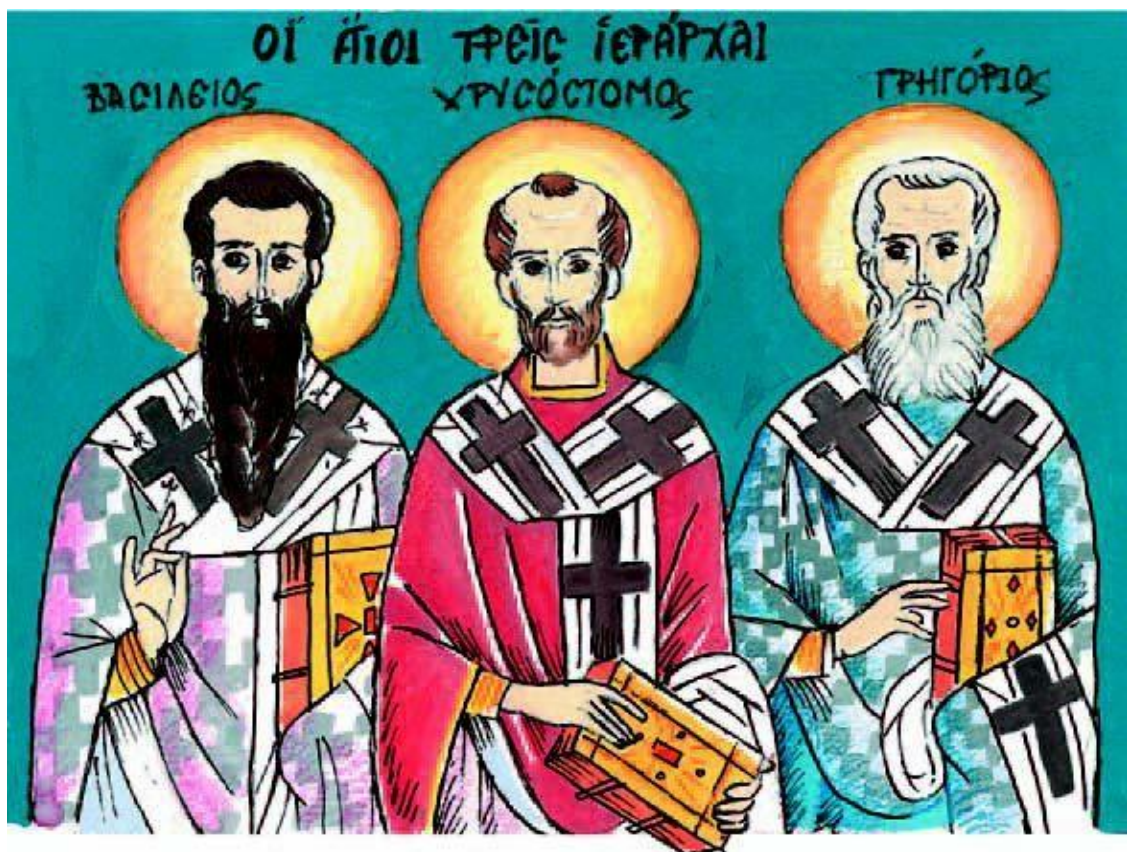

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Αγαπητοί γονείς και κηδεμόνες, η 30ή Ιανουαρίου κάθε έτους, ημέρα της θρησκευτικής γιορτής των Τριών Ιεραρχών, παύει να συμπεριλαμβάνεται στις ημέρες σχολικής αργίας. Αποκαθίσταται ως ημέρα πραγματοποίησης εορταστικών εκδηλώσεων προς τιμή των Μεγάλων αυτών Πατέρων αλλά και της Παιδείας, καθώς και των μετόχων της εκπαιδευτικής διαδικασίας, εκπαιδευτικών και μαθητών. Οι εκδηλώσεις αυτές περιλαμβάνουν θρησκευτικές και εκπαιδευτικές δραστηριότητες σχετικά με την προβολή του κοινωνικού και παιδαγωγικού έργου των Μεγάλων Πατέρων και της εν γένει προσφοράς τους στην Εκπαίδευση και τα Γράμματα. Θα πραγματοποιηθούν την ώρα των σχολικών μαθημάτων και θα έχουν διάρκεια δύο διδακτικές ώρες. Το σχολείο θα λειτουργήσει κανονικά και θα πραγματοποιηθεί το ωρολόγιο πρόγραμμα των μαθημάτων της ημέρας. Οι εορταστικές εκδηλώσεις στο σχολείο μας είναι οι εξής : **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ, ΣΧΟΛΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ, ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ.** (Η σχολική γιορτή και η κοπή της πίτας, θα πραγματοποιηθούν στον χώρο του πνευματικού κέντρου της ενορίας μας, παρουσία του αιδεσιμότατου Πατέρα Αδάμ, του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων και των γονέων των μαθητών.)

ΟΙ Τρεις Ιεράρχες

Πολλούς μεγάλους Ιεράρχες έχει η Εκκλησία μας. Ξεχωριστά όμως γιορτάζει τρεις: Το Μέγα Βασίλειο, το Γρηγόριο Θεολόγο (Ναζιανζηνό) και τον Ιωάννη το Χρυσόστομο. Καθένας έχει τη δική του γιορτή, αλλά και τους τρεις μαζί τους γιορτάζουμε στις 30 Ιανουαρίου, γιατί έχουν πολλά κοινά γνωρίσματα: Ζούσαν απλή ζωή χωρίς πολυτέλειες. Αφιέρωσαν τη ζωή τους στους φτωχούς συνανθρώπους τους και στους δυστυχημένους, ήταν και οι τρεις σοφοί. Αγάπησαν τα γράμματα και τον πολιτισμό των αρχαίων Ελλήνων. Έγιναν μεγάλοι - πολύ μεγάλοι - δάσκαλοι, πραγματικοί φωστήρες. Αλλά και σπουδαίοι ρήτορες. Για τη σοφία τους και την καλοσύνη τους, ο λαός τους εκτιμούσε και τους αγαπούσε. Η γιορτή των Τριών Ιεραρχών είναι γιορτή των δασκάλων και των μαθητών, των σχολείων και των γραμμάτων, των βιβλίων και της μάθησης. Τι κι αν πέρασαν τόσα χρόνια από τότε που έζησαν: Το παράδειγμά τους είναι πάντα νέο, πάντα φωτεινό για να μας δείχνει το δρόμο. Και οι τρεις ήταν πολύ μορφωμένοι και σπούδασαν στα καλύτερα πανεπιστήμια της εποχής τους. Αγάπησαν πολύ τα γράμματα, μα πιο πολύ αγάπησαν τον Χριστό και την Εκκλησία. Πούλησαν την περιουσία τους και μοίρασαν τα χρήματα στους φτωχούς, τους αρρώστους και στα ορφανά παιδιά. Έγραψαν πολλά βιβλία, με ωραίες συμβουλές για τους νέους. Γι' αυτό η γιορτή τους λέγεται γιορτή των γραμμάτων. Και δίκαια τους ονομάζουν Πατέρες της Εκκλησίας, Δασκάλους της Οικουμένης, Φωστήρες και Ποταμούς της Σοφίας. Σε όλα τα σχολεία, τα παιδιά κάθε χρόνο με ιδιαίτερη χαρά τιμούν τη μνήμη τους και ζητούν φώτιση στα γράμματα και στην αρετή. Η Εκκλησία μας συνήθως, γιορτάζει τη μνήμη των αγίων της την ημέρα της επετείου του θανάτου τους που θεωρείται γενέθλιος ημέρα. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο στις 30 Ιανουαρίου. Δηλαδή την ημέρα αυτή δεν γιορτάζουμε τη μνήμη του θανάτου των τριών Ιεραρχών αλλά την κοινή γιορτή τους. Γιορτή κατά την οποία η Εκκλησία μας τιμά και συνεορτάζει τους τρεις μεγάλους Ιεράρχες της.

*«εύλωττοι κατά τον λόγον,
ευλωπτότεροι κατά τον βίον,
ευλωπτότατοι κατά τον θάνατον».*

Ο Μέγας Βασίλειος και η πίτα του

Σύμφωνα με την παράδοση, ο Μέγας Βασίλειος ήταν δεσπότης στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, στους πρώτους βυζαντινούς χρόνους. Κάποτε απείλησε σοβαρά την πόλη του ένας στρατηγός-τύραννος της περιοχής, ζητώντας να του παραδοθούν όλοι οι θησαυροί των κατοίκων, αλλιώς θα την πολιορκούσε. Απείλησε μάλιστα τον ίδιο τον δεσπότη ότι θα τον εξόριζε ή θα τον σκότωνε αν δεν ικανοποιούσε την απαίτησή του. Οι κάτοικοι, που αγαπούσαν τον δεσπότη τους, αν και φτωχοί, συγκέντρωσαν τα λιγοστά τους κοσμήματα και πολύτιμα αντικείμενα και του τα παρέδωσαν, για να τα δώσει με τη σειρά του στον στρατηγό. Σε άλλες καταγραφές φαίνεται πως ενεργοποιήθηκαν μόνο οι πλούσιοι κάτοικοι και οι άρχοντες, προσφέροντας τους θησαυρούς τους. Την παραμονή της παράδοσης των θησαυρών στον τύραννο, ο Άγιος Μερκούριος επιτέθηκε με αγγελικά στρατεύματα στον εχθρό και τον υποχρέωσε σε φυγή. Έτσι η πόλη γλίτωσε. Ο Μέγας Βασίλειος έμεινε με τα πολύτιμα αντικείμενα στα χέρια του και έπρεπε να τα επιστρέψει στους κατόχους τους, αλλά δεν γνώριζε ποιος είχε προσφέρει τι. Ζητώντας έμπνευση και φώτιση από τον Θεό, ζήτησε και του ζύμωσαν χιλιάδες μικρά ψωμάκια, στο καθένα από τα οποία έβαλε κι από ένα κόσμημα, νόμισμα ή άλλο χρυσαφικό. Τα μοίρασε έπειτα στον λαό και έτσι βρέθηκαν όλοι με ένα πολύτιμο αντικείμενο, ακόμη και όσοι δεν είχαν δώσει το παραμικρό. Κατά άλλους, από θεϊκή παρέμβαση κάθε χρυσαφικό επέστρεψε θαυματουργά στον ιδιοκτήτη του. Κάπως έτσι έφτασε και στις μέρες μας το έθιμο της **βασιλόπιτας** με φλουρί. Είναι μια πίτα-άρτος που συμβολίζει τη χαρά, την τύχη και την ευλογία.

